

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 12 lutego 2016 r.,
sprawy **J. C.**, skazanego za popełnienie przestępstwa
z art. 197 § 1 i 4 k.k. w zb. z art. 200 § 1 k.k. i art. 201 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,
w kwestii wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 kwietnia 2012r., sygn. akt
II AKa [...],
na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.
postanawia:

**1. stwierdzić, że brak jest podstaw do wznowienia z urzędu
postępowania karnego prawomocnie zakończonego wobec J. C.
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 kwietnia 2012 r.,
sygn. akt II AKa [...];**

**2. obciążyć Skarb Państwa wydatkami postępowania w
kwestii wznowienia.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 15 lipca 2011 r., sygn. XIV K [...],
utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 kwietnia 2012 r., sygn.
II AKa [...], J. C. został skazany za popełnienie w okresie od 23 marca 2008 r. do 8
października 2008 r. przestępstwa z art. 197 § 1 i 4 k.k. w zb. z art. 200 § 1 k.k. i art. 201
k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., gdzie osobą pokrzywdzoną był jego syn J. C..

Skazany J. C. pismem z dnia 7 stycznia 2016 r., które wpłynęło do Sądu Najwyższego w dniu 19 stycznia 2016 r., wystąpił z wnioskiem o zbadanie możliwości wznowienia postępowania w wyżej wskazanej sprawie, albowiem jego zdaniem istnieją bezwzględne przyczyny odwoławcze z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.k. Łącząc naruszenie tych przepisów z art. 12 k.k., w uzasadnieniu skazany podniósł, że wcześniej wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 10 listopada 2010 r., sygn. IX K [...] został skazany za przestępstwo popełnione w tym samym okresie, co czyn objęty wyrokiem Sądu Okręgowego w G. i to w warunkach art. 12 k.k., a więc sprawa winna być wznowiona. Zauważył również, że Sąd Najwyższy w swoim postanowieniu z dnia 13 listopada 2015 r. dokonał interpretacji przepisu art. 12 k.k. jedynie pod kątem wystąpienia przesłanek w postaci powagi rzeczy osądzonej z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Natomiast odebranie wniosku o ściganie dopiero na etapie Sądu Apelacyjnego stanowi, zdaniem skazanego, bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.k. w zw. z art. 41 ust. 1 Konstytucji RP i art. 1 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pismo skazanego zostało potraktowane jako zasygnalizowanie Sądowi Najwyższemu wystąpienia w jego sprawie uchybienia należącego do katalogu bezwzględnych przyczyn odwoławczych i uruchomiło przeprowadzanie czynności z urzędu. W przypadku potwierdzenia istnienia tego rodzaju uchybienia, doszłoby bowiem do wznowienia postępowania z urzędu, gdyż wznowienie postępowania karnego na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. z powodu wystąpienia jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. może nastąpić tylko z urzędu (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005, z. 6, poz. 48).

Analiza wyroków zapadłych w sprawach Sądu Okręgowego w G. o sygn. XIV K [...] oraz Sądu Rejonowego w G. o sygn. IX K [...] pozwala stwierdzić, że w sprawie nie występuje bezwzględna przyczyna odwoławcza, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Porównanie opisu czynów przypisanych skazanemu popełnionych na szkodę różnych pokrzywdzonych oraz kwalifikacji prawnej tych przestępstw wskazuje jednoznacznie, że zachowania, za które został skazany J. C. wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 15 lipca 2011 r., sygn. XIV K [...] nie

stanowiły elementów czynu, który był przedmiotem wcześniejszego osądzenia przez Sąd Rejonowy w G., który wydał wyrok 10 listopada 2010 r., sygn. IX K [...]. Podkreślić należy, że Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 13 listopada 2015 r., sygn. III KO [...] dokonał wykładni przepisu art. 12 k.k. w kontekście niniejszej sprawy i brak jest jakichkolwiek podstaw faktycznych czy też prawnych, aby uznać, że jest ona nieprawidłowa i winna być inna w zależności od badania kolejnych bezwzględnych przyczyn odwoławczych wskazywanych przez skazanego w kolejnych jego pismach sprowadzających się do konieczności rozważania podstaw wznowienia postępowania z urzędu.

W swoim piśmie skazany wskazuje również, że z uwagi na rozpoznanie przypisanych mu przestępstw przez różne Sądy w różnych postępowaniach został pominięty przepis art. 11 § 1 k.k. Oczywiście ma rację skazany, że ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo, jednakże zasada ta nie ma odniesienia w sprawie. Skazany pomija bowiem to, że nie jeden czyn będący przedmiotem jednego zarzutu został podzielony i przekazany do rozpoznania w odrębnych postępowaniach, a dokonano tego w odniesieniu do poszczególnych przestępstw stanowiących odrębne zarzuty zawarte w akcie oskarżenia. Jak wskazano powyżej, skazany dopuścił się przestępstw różnie kwalifikowanych, w różnych okresach i na szkodę różnych pokrzywdzonych, co wynika z wyżej wskazanych dwóch spraw oraz sprawy Sądu Rejonowego w G. o sygn. IX K [...].

Nie można również zgodzić się ze skazanym, że prawidłowa analiza materiału dowodowego, w tym zeznań świadków oraz opinii biegłych, winna prowadzić do stwierdzenia, że skazany nie dopuścił się popełnienia przypisanych mu czynów. Stawiając taką tezę, pomija on bowiem to, że zarówno sprawa Sądu Rejonowego w G. o sygn. IX K [...], jak i Sądu Okręgowego w G. o sygn. XIV K [...] były przedmiotem analizy dokonywanej przez Sąd Najwyższy, który w obu sprawach oddalił kasacje uznając je za oczywiście bezzasadne (III KK 390/14 i III KK 333/12). W takiej sytuacji procesowej dokonywanie oceny merytorycznej materiału dowodowego, wskazanego przez skazanego w swoim piśmie, nie jest dopuszczalne, podobnie jak podnoszenie zarzutu naruszenia zasady skargowości, co dodatkowo było badane przez Sąd Najwyższy rozważający możliwość wznowienia postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w G. w

sprawie XIV K [...] z uwagi na zasygnalizowanie przez skazanego wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. (por. postanowienia: z dnia 8 sierpnia 2013 r., III KO 53/13 i z dnia 26 lutego 2014 r., III KO 2/14). Skazany w swoim piśmie nie wskazuje na żadne nowe okoliczności, które nakazywałyby konieczność zmiany dotychczasowego stanowiska.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy stwierdził brak podstaw określonych w art. 542 § 3 k.p.k. do wznowienia postępowania z urzędu, orzekając o kosztach na podstawie art. 638 k.p.k.

[l.n]